

Το δέντρο μάς ξέρει

Παπατρέχα Βιργινία

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου

Πορεία

Τμήμα Εξειδίκευσης

Αθήνα 2022

Η Παπατρέχα Βιργινία γεννήθηκε και κατοικεί στην Αθήνα, εργάζεται στο Υπουργείο Πολιτισμού. Σπούδασε Μηχανολογία και Γερμανική Φιλολογία και κατέχει και στους δυο τομείς μεταπτυχιακό τίτλο σπουδών. Ασχολείται με τη συγγραφή, τη μετάφραση και τη διδασκαλία. Λατρεύει το θέατρο.

Τηλέφωνο Επικοινωνίας: 6976612556

Email: virgo.pap@gmail.com

Το έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2021 – Ιούνιος 2022) με εισηγητές τους Θανάση Τριαρίδη και Ανθή Τσιρούκη.

Το θεατρικό έργο *Το δέντρο μας ξέρει* της Βιργινίας Παπατρέχα διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY_NC_ND](#)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τη συγγραφέα.

Πρόσωπα:

Χάνα,

Γιάρεντ, σύζυγος της Χάνα

Ακίζ, φίλη της Χάνα

Τζάβιντ, σύζυγος της Ακίζ και φίλος του Γιάρεντ

Περίληψη του έργου:

Ο Γιάρεντ και η Χάνα, είναι ένα ζευγάρι προσφύγων από τη Συρία, που εγκαταστάθηκε στην Τουρκία με την ελπίδα μιας καλύτερης ζωής. Ανάμεσα στα λίγα πράγματα που κουβαλούσαν μαζί τους ήταν σπόροι, τους οποίους φύτεψαν στον κήπο του σπιτιού που εγκαταστάθηκαν. Οι σπόροι αυτοί, έπιασαν στο χώμα της νέας τους πατρίδας και έγιναν ένα τεράστιο δέντρο, στον ίσιο του οποίου κάθονται τα μεσημέρια, διηγούνται τις έγνοιες τους και συζητούν. Η Χάνα μιλά στο δέντρο και είναι πεπεισμένη ότι αυτό την ακούει και της απαντά.

Κάποια στιγμή το δέντρο αρχίζει να σαπίζει και τότε όλα αλλάζουν.

Σκηνή 1^η

Φτωχικό δωμάτιο, η Χάνα σιδερώνει. Ο Γιάρεντ ξεφυλλίζει μια εφημερίδα.

Χάνα: Ευτυχώς κάνει καλό καιρό σήμερα. Ζέστανε ο καιρός λιγάκι.

Γιάρεντ: Δε θα χρειαστεί να φέρω ξύλα για τη σόμπα.

Χάνα: Πότε θα πάτε με το Τζάβιντ για ξύλα;

Γιάρεντ: Θα με ειδοποιήσει, πρέπει πρώτα να αδειάσει το φορτηγάκι. Θα χρειαστούμε αρκετά ξύλα για το χειμώνα. Ευτυχώς στο δάσος έχει πολλά δέντρα.

Χάνα: Να προσέχεις μη χτυπήσεις, δεν έχεις ξαναπιάσει τσεκούρι.

Γιάρεντ: Μην ανησυχείς, θα τα καταφέρω.

Χάνα: Ας είναι καλά η Αιίζ που μας έδωσε τη σόμπα. Μου δίνεις τα ρούχα από το μπόγο;

Γιάρεντ *(της δίνει ένα μικρό μπόγο)*: Αυτά είναι όλα;

Χάνα: Ότι χωρούσε όπως-όπως στο μικρό σάκο. *(Του δείχνει ένα σάλι)* Δε θα το άφηνα πίσω. *(Γυλίγεται με αυτό)*

Γιάρεντ: Το είχα αγοράσει για τα γενέθλια σου.

Χάνα: Με κρατάει ζεστή τα βράδια. Θα πω στην Αιίζ να μου το μπαλώσει.

Κάπου πιάστηκε, έχει μια μικρή τρύπα.

Γιάρεντ: Ότι χρειαζόμαστε, τρέχεις στην Αιίζ. Η Αιίζ για τη σόμπα... η Αιίζ να μας μπαλώσει τα ρούχα.

Χάνα: Δε γνωρίζουμε πολλούς στη γειτονιά. Άσε που οι περισσότεροι θα προτιμούσαν να πετάξουν τα πράγματα τους στα σκουπίδια, παρά να τα χαρίσουν.

Γιάρεντ: Νομίζω ότι γίνεσαι λίγο υπερβολική.

Χάνα: Υπερβολική... Έχεις προσέξει πως μας κοιτάζουν; Πως κοιτάζουν όταν συναντούν στο δρόμο κάποιον που δεν είναι ντόπιος; Τους καλημερίζεις και με το ζόρι απαντάνε.

Γιάρεντ: Σου αρέσει να γίνεσαι μελοδραματική.

Χάνα: Τώρα ποιος γίνεται υπερβολικός; Πως το λες αυτό, μετά από όσα περάσαμε; Ωρες- ώρες είναι σαν να ζεις σε άλλο πλανήτη.

Γιάρνεντ: Παραδέξου ότι σου αρέσει να μεγαλοποιείς τα γεγονότα.

Χάνα: Από τότε που ήρθαμε, δε βλέπεις άλλοτε το βλέμμα απέχθειας και άλλοτε το βλέμμα λύπησης στα πρόσωπα τους; Θα ήθελα πολύ να τους φωνάξω: « Εεεε.. εσείς οι βολεμένοι στην ήσυχη ζωούλα σας, αν ήσασταν εσείς στη θέση μας, τι θα κάνατε;»

Γιάρνεντ: Μα η Ακίζ μας έδωσε τη σόμπα, ο Τζάβιντ μας έφερε κουβέρτες και ζεστή σούπα την πρώτη μέρα.

Χάνα: Αυτοί είναι η εξαίρεση. Δεν είναι όλοι συμπονετικοί.

Γιάρνεντ: Εμείς έχουμε μια δεύτερη ευκαιρία. Πόσοι πνίγηκαν στην προσπάθεια τους να διαφύγουν, πόσοι σκοτώθηκαν στις βομβιστικές επιθέσεις, στις εκρήξεις.

Χάνα: Δεν ήθελα να φύγω από το σπίτι μου.

Γιάρνεντ: Ο πόλεμος...

Χάνα: Άφησα τα πάντα πίσω.

Γιάρνεντ: Δεν είχαμε άλλη επιλογή.

Χάνα: Και ο Αράς, η Έσα; Θα τους ζαναδούμε;

Γιάρνεντ: Κάποια μέρα θα γυρίσουμε πίσω. Θα είναι εκεί να μας περιμένουν.

Χάνα: Το πιστεύεις;

Γιάρνεντ: Θα το δεις.

Χάνα: Μέσα στη βάρια φοβήθηκα, πως θα πνιγούμε. Έσφιγγα το φυλακτό της μάνας μου στη παλάμη μου και προσευχόμουν.

Γιάρνεντ: Όλα τα άσχημα πέρασαν πια.

Χάνα: Αυτός ο τόπος δεν θα γίνει ποτέ η πατρίδα μου. Είμαστε μόνοι. Δε ξέρουμε τη γλώσσα. Εδώ δε μιλούν αραβικά.

Γιάρνεντ: Θα μάθουμε τη γλώσσα. Καταφέραμε να γλιτώσουμε.

Χάνα: Θα φύγουμε και από δω;

Γιάρνεντ: Προς το παρόν εδώ είναι το νέο μας σπίτι. Σ' αυτό το τόπο ίσως γεννηθούν τα παιδιά μας. Θα βιάψουμε το σπίτι. Θα βρω σύντομα δουλειά, θα ξεκινήσω αύριο κιόλας, θα χτυπήσω όλες τις πόρτες.

Χάνα: Θα πρέπει και 'γω να βρω δουλειά. Δώσαμε όλες μας τις οικονομίες για να καταφέρουμε να έρθουμε στην Τουρκία.

Γιάρνεντ: Εσύ θα αρχίσεις πάλι τις χειροτεχνίες σου. Θα το διαδώσουμε στη γειτονιά, μπορεί κάποιος να θελήσει να αγοράσει τα αεροπλανάκια σου.

Χάνα: Είναι μεγάλη η πόλη, μπορώ να βρω μια άλλη δουλειά. Οι χειροτεχνίες μου δε φτάνουν για να τα βγάλουμε πέρα.

Γιάρνεντ: Εσύ θα μείνεις σπίτι προς το παρόν. Δεν αναπνέεις ακόμα καλά.

Χάνα: Μην ανησυχείς για μένα.

Γιάρνεντ: Νομίζεις πως δεν σ' ακούω να βήχεις κάθε βράδυ, πριν κοιμηθείς; Ύστερα ποιος θα φροντίσει το σπίτι; Να φυτέψεις λαχανικά στη πίσω αυλή.

Χάνα: Την είχα ξεχάσει. Έχεις δίκιο, θα ασχοληθώ με το σπίτι. Θα βιάψω το δωμάτιο μας με ένα πιο φωτεινό χρώμα. Αύριο κιόλας να μου φέρεις μπογιά.

Γιάρνεντ(*κάνει ότι σημειώνει*): Μάλιστα. Πως θα το βιάψεις ;

Χάνα: Κίτρινο σαν το ήλιο, να μου θυμίζει την Ιντλίμπ πριν απ' το πόλεμο.

Γιάρνεντ: Ιντλίμπ...

Χάνα: Θα δούμε άραγε ξανά τον τόπο μας;

Γιάρνεντ: Στο υπόσχομαι.

Χάνα: Το σπίτι μας; Να υπάρχει ακόμα;

Γιάρνεντ: Δε θέλω να σε βλέπω θλιμμένη....

Χάνα: Τα βράδια δε μπορώ να κοιμηθώ. Οι σειρήνες ηχούν ακόμα μέσα στα αυτιά μου.

Γιάρνεντ: Είμαστε ασφαλείς.

Χάνα: Εμείς. Οι δικοί μας;

Γιάρνεντ: Σου υπόσχομαι ότι θα προσπαθήσω σύντομα να μάθω νέα.

Χάνα: Πάντα μου δίνεις δύναμη(*τον αγκαλιάζει*).

Γιάρνεντ: Θα φτιάξεις σις-ταούκι για απόψε;

Χάνα: Έφερες το κοτόπουλο;

Γιάρνεντ: Πήγα στο χασάπη το πρωί. Το βάλω στο ψυγείο. Στο πάγκο ακούμπησα τα μπαχαρικά που μου ζήτησες.

Η Χάνα αφήνει το σίδερο, πλησιάζει τον Γιάρνεντ από πίσω και τον αγκαλιάζει από τους ώμους.

Χάνα: Θα με βοηθήσεις με το μαγείρεμα;

Γιάρνεντ: Όχι σήμερα, είμαι λίγο κουρασμένος.

Χάνα: Λέει τίποτα ενδιαφέρον η εφημερίδα;

Γιάρνεντ: Τα ίδια, κλοπές, πόλεμοι, φτώχεια.

Χάνα: Για το τόπο μας, το πόλεμο, γράφει τίποτα; Πότε θα σταματήσει;

Γιάρνεντ: Γράφονται αυτά στις εφημερίδες;

Χάνα: Έχεις δίκιο. Στο κέντρο της πίσω αυλής θα φυτέψω τους σπόρους που κουβαλήσαμε μαζί μας. Να δούμε, αν θα πιάσει.

Γιάρνεντ: Θα γίνει ένα πελώριο δέντρο, θα δεις. Στην Ιντλίμπ δεν είχαμε τόσο μεγάλα δέντρα. Εδώ το κλίμα είναι πολύ καλύτερο.

Χάνα: Ξέρεις τόσα πολλά. Μ' αρέσει να σου ακούω να μου εξηγείς διάφορα, να μου διηγείσαι ιστορίες. Πόσες φορές σε έπαιρνε ο ύπνος στη κουνιστή πολυθρόνα μπροστά στη βιβλιοθήκη μας. Περνούσες εκεί μέσα ατελείωτες ώρες. Λατρεύεις τη μυρωδιά των παλιών βιβλίων. Όλα έμειναν πίσω.

Γιάρνεντ: Ας μη μιλάμε για το παρελθόν. Πρέπει αμέσως να βρω δουλειά.

Χάνα: Δε σου λείπουν οι μαθητές σου; Αγαπάς πολύ τη διδασκαλία.

Γιάρνεντ: Πρέπει να πορευτούμε με τα πράγματα, όπως έρχονται. Αυτή τη στιγμή δε μπορώ να δουλέψω ως δάσκαλος. Ίσως στο μέλλον... Πάμε έξω να φυτέψουμε τους σπόρους μας;

Σκηνή 2^η

Στο ίδιο δωμάτιο. Η Χάνα κάθεται στο τραπέζι και φτιάχνει τις χειροτεχνίες της. Μπαίνει ο Γιάρνεντ.

Χάνα(με αγωνία): Λοιπόν;

Γιάρνεντ: Τίποτα σχετικό με τις σπουδές μου.

Χάνα: Δηλαδή;

Γιάρνεντ: Ήμουν όλη μέρα στο δρόμο, έκανα αιτήσεις σε ένα-δυο σχολεία αλλά μου είπαν ότι αυτή την εποχή είναι πλήρεις. Έψαχνα και για θέση γραφείου.

Πέρασα από δέκα εταιρίες τουλάχιστον.

Χάνα: Και;

Γιάρνεντ: Λυπόμαστε πολύ κύριε, αλλά..

Χάνα: Αλλά;

Γιάρνεντ: Αφήστε το βιογραφικό σας και θα σας ειδοποιήσουμε.

Χάνα: Δε μας θέλουν.

Γιάρνεντ: Ήταν απλά μια άσχημη μέρα.

Χάνα: Αυτή η ανεξάντλητη αισιοδοξία σου. Με εκνευρίζει ώρες-ώρες.

Γιάρνεντ: Μου είπαν πως θα με ειδοποιήσουν.

Χάνα: Σου είπαν ευγενικά, άδειασε μας τηγωνιά.

Γιάρνεντ: Μα δε μου φέρθηκαν άσχημα.

Χάνα: Δε θα προσαρμοστούμε ποτέ εδώ.

Γιάρνεντ: Ας αλλάξουμε θέμα. Εσύ πως τα πήγες με τις χειροτεχνίες σου σήμερα;

Χάνα: Τελείωσα κάποια, να κοίτα *(του δείχνει ένα αεροπλανάκι)*.

Γιάρνεντ: Αύριο πρωί θα κάνω μια βόλτα στη γειτονιά να τα πουλήσω.

Η Χάνα σηκώνεται, μαζεύει τις χειροτεχνίες και ξεκινά να στρώνει το τραπέζι.

Χάνα: Να μου κάνεις τη χάρη, εσύ θα συνεχίσεις να ψάχνεις και αύριο για δουλειά. Θα πάω εγώ για τα αεροπλανάκια, είναι δική μου η επιχείρηση.

Γιάρνεντ: Εντάξει, δεν ανακατεύομαι.

Χάνα: Θα ήθελα να συνεχίσω τις σπουδές μου αργότερα σε μια δραματική σχολή. Να βρω μια δουλειά, ώσπου να με πάρουν σε κάποια οντισιόν. Θέλω να βοηθήσω και 'γω στα οικονομικά μας.

Γιάρνεντ: Εσύ πριν έλεγες ότι οι ντόπιοι είναι εχθρικοί. Άλλαξες γνώμη;

Χάνα: Από μικρή ήθελα να γίνω ηθοποιός.

Γιάρνεντ: Το ξέρω κοριτσάκι μου. Για μένα τα παρατήσες.

Χάνα: Όχι για σένα, εξαιτίας του πολέμου. Ας τη κάνουμε όμως άλλη στιγμή αυτήν την κουβέντα. Να στρώσω το τραπέζι έξω απόψε;

Γιάρεντ: Ναι, γιατί όχι; Τι μαγειρεύεις; Μυρίζει πολύ ωραία.

Η Χάνα δίνει στο Γιάρεντ την κουτάλα να δοκιμάσει.

Χάνα: Πως είναι; Θέλει λίγο αλάτι ακόμα;

Γιάρεντ: Μμμ... Πολύ νόστιμο.

Χάνα: Να φωνάξω την Αιζ με τον άντρα της; Να φάμε όλοι μαζί;

Γιάρεντ: Θα ήθελα να μείνουμε μόνοι.

Χάνα: Μας έχει βοηθήσει πολύ η Αιζ.

Γιάρεντ: Είμαι κουρασμένος. Δεν έχω όρεξη για κουβέντα και ο Τζάβιντ είναι πολυλογάς. Δεν τον αντέχω. Φώναξε τη το πρωί, να πιείτε καφέ.

Χάνα: Θα της προτείνω αύριο να πάμε για περπάτημα.

Γιάρεντ: Κάλεσε τη σπίτι καλύτερα. Αν σε πιάσει πάλι το αναπνευστικό σου;

Χάνα: Μια χαρά είμαι.

Γιάρεντ: Βγήκες σήμερα καθόλου έξω;

Χάνα: Πήγα στο μπακάλη και στο φούρναρη. Ο φούρναρης με κέρασε κουλουράκια με σουσάμι.

Γιάρεντ: Μάλιστα.

Χάνα: Το ξέρω αυτό το βλέμμα. Ο Αχμέτ έχει την ηλικία του πατέρα μου.

Γιάρεντ: Δε θέλω να βγαίνεις πολύ και να κουράζεσαι.

Χάνα: Μην ανησυχείς για μένα, είμαι καλά. Έχουν περάσει πολλές μέρες από την τελευταία κρίση, τα βράδια δε βήχω πια.

Ο Γιάρεντ κοιτάζει έξω απ' το παράθυρο.

Γιάρεντ: Οι σπόροι έπιασαν τελικά.

Χάνα: Δεν το περίμενα.

Γιάρεντ: Στο είπα, είναι πολύ καλό το κλίμα εδώ. Θα μεγαλώσει γρήγορα.

Χάνα: Θα καθόμαστε κάτω από τα πλατιά κλαδιά του και θα διηγούμαστε την υπέροχη καθημερινότητα μας.

Γιάρεντ: Θα δεις ότι έχω δίκιο.

Χάνα: Ένας από τους δυο, πρέπει να παραμείνει προσγειωμένος.

Γιάρνεντ: Και όπως πάντα εσύ έχεις αυτό το ρόλο.

Χάνα: Δε θέλω να απογοητευτείς, αυτό είναι όλο.

Γιάρνεντ: Βρήκα δουλειά.

Χάνα: Άλλα μου είπες πριν.

Γιάρνεντ: Βρήκα μια εξαιρετική δουλειά ως υπεύθυνος συσκευασίας σε αλυσίδα παραγωγής χαρτοκιβωτίων.

Χάνα: Εργάτης δηλαδή.

Γιάρνεντ: Επικεφαλής των εργατών. Θα δουλεύω μαζί τους, αλλά βασικά θα τους επιβλέπω.

Χάνα: Το μεροκάματο;

Γιάρνεντ: 300 τούρνιαρες λίρες τη μέρα.

Χάνα: Δεν είναι λίγα;

Γιάρνεντ: Νομίζεις μπορούσα να το διαπραγματευτώ;

Χάνα: Υπέγραψες πρόσληψη;

Γιάρνεντ: Δε μου έκαναν πρόσληψη. Κάθε απόγευμα που σχολάζω στην ουσία απολύομαι και κάθε πρωί με προσλαμβάνουν ξανά.

Χάνα: Για ασφάλιση δε τολμάω να ρωτήσω...

Ο Γιάρνεντ σιωπά.

Χάνα: Να σου θυμίσω ότι στη Συρία δούλευες σε σχολείο με ασφάλιση και επιδόματα;

Γιάρνεντ: Τα έξοδα δεν μπορούν να περιμένουν.

Χάνα: Δε βγαίνουμε, θα ψάξω και 'γω για δουλειά.

Ο Γιάρνεντ την αγκαλιάζει.

Γιάρνεντ: Δεν ακούω κουβέντα, θα μείνεις στο σπίτι. Είσαι φιλάσθενη. Εξάλλου ο άντρας είναι ο προστάτης του σπιτιού, εγώ θα σε φροντίσω. Εσύ προσέχεις το σπίτι και το δέντρο μας. Όλα θα φτιάξουν, έχουμε το σπίτι μας, βρήκα δουλειά.

Η Χάνα φιλά το Γιάρνεντ στο μέτωπο.

Χάνα: Πως μπορείς να είσαι τόσο ονειροπόλος; Δε θα τα βγάλουμε πέρα με ένα μισθό, πρέπει και 'γω να προσφέρω..

Γιάρεντ: Τελείωσε εδώ αυτή η κουβέντα. *(Μαλακώνει ο τόνος του)* Πάμε έξω. Θα βάλουμε τις καρέκλες μας δίπλα στο δέντρο.

Χάνα: Θα μου απαγγείλεις ένα από τα ποιήματά σου; Όπως τη βραδιά που γνωριστήκαμε.

Γιάρεντ: Δεν χρειάζομαι τίποτα περισσότερο. Έχω εσένα και την ησυχία του κήπου μας.

Σκηνή 3^η

Η Χάνα κάθεται στο κήπο δίπλα στο μικρό δέντρο.

Χάνα: Όλη τη γειτονιά γύρισα, δεν έχει νόημα να βγαίνω κάθε μέρα, τα πόδια μου πρήστηκαν *(βγάζει τα παπούτσια της)* αυτά δε φτάνουν ούτε για τα ψώνια. Πάλι σούπα λαχανικών, ένα μπρόκολο, μισό κουνουπίδι, ένα καρότο και δυο ελιές για δυο μέρες. Αυτή είναι η καλύτερη ζωή; Εγώ ήθελα να γίνω ηθοποιός. Να παίζω στο θέατρο, να κάνω πολλά ταξίδια, να γυρίσω τον κόσμο, να μάθω ξένες γλώσσες..Η σωτηρία μας... Άφησα τα πάντα πίσω. Δεν έπρεπε να φύγω. Καλύτερα να πέθαινα. Είμαστε καλύτερα τώρα; Έπρεπε να ακολουθήσω τον άντρα μου. Έτσι γίνεται. Έτσι πρέπει. Πρέπει, πρέπει... Δε πρόκειται ποτέ να συνηθίσω αυτόν τον τόπο. Ο Γιάρεντ, κάνει ότι μπορεί, αλλά... μπορεί η αγάπη να χορτάσει τη πείνα; Το φόβο;

Ακούγεται ένα θρόισμα φύλλων,

Χάνα: Ναι; Αυτό ήταν ναι; Δε το πιστεύω *(ακούγεται νέο θρόισμα)*. Τίποτα πια δε πιστεύω. Ο φόβος δεν νικιέται. Παραλύεις.. Μένεις καρφωμένος, δε μπορείς να ανασάνεις, όλο το σώμα μουδιάζει. Θεσ απεγνωσμένα να ξεφύγεις, μα δε μπορείς. Είναι μέσα στο κεφάλι σου..... *(κοιτάζει το σπίτι)*. Αυτό το σπίτι με πνίγει. Ο Γιάρεντ ώρες-ώρες γίνεται ανυπόφορος. Νομίζει ότι όλοι άντρες με θέλουν στο κρεβάτι τους. Πως είναι δυνατόν;...Κάθομαι δίπλα σου, για να ανασάνω, είσαι η Ιντλίμπ.

Ακούγεται ένα θρόισμα φύλλων ξανά.

Χάνα: Ναι, είσαι. *(το αγκαλιάζει)*. Άραγε ο Γιάρεντ ξέρει ότι μπορείς και μιλάς; Σίγουρα θα το 'χει προσέξει ο ονειροπαρμένος. Μεγάλωσε τα κλαδιά σου, δυνάμωσε τις ρίζες σου. Βοήθησε με, να πιστέψω ξανά σε κάτι. Δεν αντέχω. Ώρες- ώρες νιώθω γριά. Ανίκανη. *(Ξεκινά να βήχει)*. Ειδικά όταν με πιάνει αυτός ο βήχας. Αυτός ο βήχας θα με ακολουθεί πάντα, δε με αφήνει να ξεχάσω. Και αυτές οι εικόνες στο κεφάλι μου, τα αέρια, οι ειρηξίεις, η φωτιά. Παντού φωτιά, κόσμος να τρέχει, παιδιά να ουρλιάζουν. Όχι άλλα ουρλιαχτά. Ένας κεραινός να πέσει και να διαλύσει τα πάντα. Μια βροχή.... Να γυρίσω πίσω στην Ιντλίμπ. Στο σπίτι μας, στις φίλες μου, να ξεκινήσω στο θέατρο. Ούτε η Ιντλίμπ θα μπορούσε να μου προσφέρει όσα ονειρεύομαι. Ύστερα είναι και ο πόλεμος. Όμως εγώ είμαι γεννημένη για άλλα πράγματα. Βγαίνω στη σκηνή, ο κόσμος με χειροκροτεί, το θέατρο είναι γεμάτο.. με αναγνωρίζουν στο δρόμο, με ρωτούν για το επόμενο έργο μου και εγώ χαμογελώ. Ο Γιάρεντ είναι τόσο καλός μαζί μου, όμως τι ζωή θα κάνω δίπλα του; ...*(φέρει ένα ποτιστήριο)* Μόνο εσύ με ακούς.. Θα σε ποτίσω με καθαρό νερό, θα φροντίσει τις ρίζες σου, να μεγαλώσεις. Σουκραν¹, έτσι θα σε φωνάζω. Θα σε προσέχω. Για να κρατήσω ζωντανή την Ιντλίμπ. Τα ψηλά δέντρα της, τα περβάζια με τα λουλούδια, τα χρωματιστά παραθυρόφυλλα.. Καλημέρα Αράς, καλημέρα Έσα. Ο ουρανός είναι καθαρός σήμερα, θα βάλω μπουγάδα. Τα παιδιά γύρισαν από το σχολείο; Θα περάσω να σας δω επιστρέφοντας, θα φέρω μπακλαβά. Όχι μην ανησυχείτε... προσέχω...Δε θα παχύνω. Τρέχω κάθε πρωί στο δάσος. Με ηρεμεί αυτή η ησυχία...το τιτίβισμα των πουλιών.... Είμαι τόσο τυχερή. Δίνω Δραματολογία σήμερα. Έχω λίγο άγχος. Μα τι λέτε; Μη φοβάστε, μην ακούτε αυτά που λένε, τίποτα κακό δε θα γίνει.. *(αγκαλιάζει το κορμό του δέντρου)*. Είσαι εδώ μαζί μου. Μόνο εσένα έχω να με καταλαβαίνει.

Η Χάνα μπαίνει στο σπίτι.

¹ Σημαίνει ευχαριστώ στα αραβικά.

Σκηνή 4^η

Ο Γιάρνεντ κάθεται κάτω από το ίσκιο του δέντρου τους, δίπλα του βρίσκεται ένα μικρό δέμα ανοικτό. Μυρίζει μια φέτα ψωμί και έπειτα τη βάζει στο στόμα του, κλείνει τα μάτια.

Γιάρνεντ: Το σπίτι μου.....(ανοίγει και διαβάζει ένα γράμμα) Παιδί μου, εδώ τα πράγματα είναι πολύ δύσκολα. Ο πατέρας σου είναι τρεις μέρες συνεχόμενες στο νοσοκομείο, κοιμάται εκεί, κάνει το ένα χειρουργείο μετά το άλλο.... . πολλοί τραυματίες, οι γιατροί μας λίγοι, τα φάρμακα επίσης. Ο πατέρας σου, τον ξέρεις, παρά την ηλικία του δεν αφήνει το πόστο του. Τα βγάζουμε δύσκολα πέρα. Ο κόσμος πεινάει, περνάμε μέρες χωρίς νερό. Αυτό είναι το χειρότερο. Εσύ πως είσαι; Η Χάνα;δε ξέρω πότε θα μπορέσω να ξαναγράψω.. Μανούλα μου.. να σας έφερνα εδώ..

Μπαίνει η Χάνα.

Χάνα: Ήρθε το δέμα;

Γιάρνεντ: Ψωμί από την πατρίδα. Ελιές, παστό κρέας. Και ένα γράμμα.

Χάνα: Είναι καλά;

Γιάρνεντ: Καλά, ο πατέρας δε φεύγει από το νοσοκομείο, η μάνα μόνη σπίτι.

Χάνα: Για τους δικούς μου λέει κάτι;

Γιάρνεντ: Να εδώ (της δίνει το γράμμα)

Χάνα (κοιτά με αγωνία το γράμμα): Είναι καλά.

Γιάρνεντ: Θα τους φέρω εδώ.

Χάνα: Αλήθεια;

Γιάρνεντ: Το πιο δύσκολο θα είναι να πείσω το πατέρα μου να αφήσει το νοσοκομείο.

Χάνα: Όντως.

Γιάρνεντ: Δε μπορεί να σώσει όλο τον κόσμο.

Χάνα: Άντε πες του το. Είναι ονειροπόλος και ιδεαλιστής, σαν το γιο του.

Γιάρνεντ: Τελευταία έχω αρχίσει να αμφιβάλλω.

Χάνα: Δεν το πιστεύω..

Γιάρεντ: Κι όμως.

Χάνα: Δε περάσαμε λίγα. Και 'δω δύσκολα είναι.

Γιάρεντ: Δεν έχει πόλεμο τουλάχιστον.

Χάνα: Πάω να φέρω νερό να ποτίσω το Σουκράν.

Γιάρεντ: Ποιον;

Χάνα: Το δέντρο μας, το ονόμασα έτσι.

Καθώς μιλούν η Χάνα μπαίνει στο σπίτι και γυρίζει με ένα ποτιστήρι, ρίχνει νερό στο δέντρο.

Γιάρεντ: Πρόσεξε, μη του ριζεις πολύ.

Χάνα: Μη φοβάσαι, έχει ανάγκη από νερό.

Γιάρεντ: Πως σου ήρθε να δώσεις όνομα στο δέντρο;

Χάνα: Σου φαίνεται περίεργο;

Γιάρεντ: Δε με 'χεις συνηθίσει. Είσαι πάντα η πιο λογική από τους δυο μας.

Χάνα: Έτσι ευχαριστώ τον Αλλάχ που είμαστε ζωντανοί, που έχουμε κάτι απ' τη πατρίδα. Που οι δικοί μας παραμένουν ζωντανοί.

Ακούγεται θρόισμα.

Χάνα: Το δέντρο συμφωνεί.

Γιάρεντ: Εε;

Χάνα: Μιλάω στο Σουκράν. Όταν συμφωνεί μαζί μου, κουνά τα φύλλα του. Δεν το 'χεις προσέξει; Το θρόισμα σημαίνει «ναι».

Γιάρεντ: Χαίρομαι που επικοινωνείτε.

Χάνα: Με κοροϊδεύεις;

Γιάρεντ: Όχι βέβαια. Χαίρομαι που μιλάς σε κάποιον. Η Αιζ δεν ξανάρθε.

Χάνα: Πως να 'ρθει, αφού την έδιωξες. Μας έχουν πει τόσες φορές να πάμε σπίτι τους και αρνηθήκαμε.

Γιάρεντ: Δεν καταλαβαίνεις; Πως θα πάμε με άδεια χέρια; Άσε που αν αρχίσουμε τα πέρα- δώθε δημιουργούνται έξοδα, υποχρεώσεις. Και ο Τζάβιντ μιλάει όλη την ώρα. Πρέπει μονίμως να συμφωνείς μαζί του για να μην τσακωθείς.

Χάνα: Ίσως όμως χρειαστώ βοήθεια. Δε γίνεται να διώχνουμε όλους τους γείτονες.

Γιάρεντ: Αυτοί δεν πλησιάζουν.

Χάνα: Εσύ μου είπες πριν μέρες πως στο τζαμί δεν σε πλησιάζει κανένας. Αν είχαμε καλύτερες σχέσεις, ίσως πουλούσα πιο εύκολα τα αεροπλανάκια.

Γιάρεντ: Να σταματήσεις πια να παίρνεις τους δρόμους.

Χάνα: Έχουμε ανάγκη τα χρήματα. Ειδικά τώρα.

Γιάρεντ: Τι συμβαίνει; Σ' έπιασε πάλι κρίση άσθματος;

Χάνα(διστακτικά): Όχι, αυτή τη φορά είναι διαφορετικά.

Γιάρεντ: Δηλαδή;

Η Χάνα χαιδεύει την κοιλιά της.

Γιάρεντ: Τι; Αλήθεια; Θα γίνω πατέρας; ..Αυτό είναι υπέροχο. Νιώθεις καλά;

Πως το κατάλαβες;

Χάνα: Έχω καθυστέρηση.

Γιάρεντ: Πρέπει αμέσως να πάμε στο γιατρό.

Χάνα (μαγκωμένα): Εντάξει.

Γιάρεντ: Δε σε βλέπω ενθουσιασμένη.

Χάνα: Φοβάμαι, αυτό είναι όλο.

Γιάρεντ: Θα σε προσέχω εγώ. Θα φωνάζω την Αιζ και θα είναι συνέχεια μαζί σου. Άντε, ας είναι, για το γιο μου , θα ανεχτώ και τον Τζάβιντ.

Χάνα: Το γιο μας;

Γιάρεντ: Φυσικά.

Χάνα: Κορίτσι θα είναι.

Γιάρεντ: Στο σόι μου κάνουμε μόνο αγόρια. Και θα γίνει δάσκαλος σαν το πατέρα του.

Χάνα: Ας γεννηθεί με το καλό. (Ακούγεται θρόισμα δέντρου). Συμφωνεί και ο Σουικράν.

Γιάρεντ: Όλα θα πάνε καλά.

Χάνα: Πως θα τα βγάλουμε πέρα; Θα έρθουν πολύ μεγαλύτερα έξοδα.

Γιάρεντ: Μην ανησυχείς.

Χάνα: Θα χαλάσει το σώμα μου.

Γιάρνεντ: Μπορεί να μη πάρεις πολλά κιλά.

Χάνα: Θα πρηστεί το στήθος μου.

Γιάρνεντ: Θα είσαι μια κούκλα.

Χάνα: Θα έρθουν ξενύχτια.

Γιάρνεντ: Είμαι και εγώ εδώ.

Χάνα: Εσύ θα πηγαίνεις στη δουλειά. Και εγώ κλεισμένη εδώ μέσα με την κοιλιά να μεγαλώνει.

Ο Γιάρνεντ την ακουμπά στη κοιλιά.

Γιάρνεντ: Έχουμε περάσει πιο δύσκολα. Αυτό είναι ευλογία.

Χάνα: Έπρεπε να γίνει τώρα;

Γιάρνεντ: Ο Αλλάχ ξέρει. Μη ξεχνάς το δέντρο μας. Κάτω από τον ίσιό του θα μεγαλώσει. *(Ακούγεται θρόισμα δέντρου)*. Να, σου απάντησε ο Σουικράν.

Χάνα: Για σένα όλα είναι πάντα εύκολα.

Γιάρνεντ: Δεν είναι εύκολο να είσαι πάντα αισιόδοξος. Αλλά τι κερδιζουμε με το να γκριδιάζουμε, αντί να είμαστε ευγνώμονες για όσα έχουμε;

Χάνα: Έχεις δίκιο. Γιατί όμως να μην είχαμε γεννηθεί αλλού; Στην Ευρώπη ασ πούμε...

Γιάρνεντ: Νόμιζα ότι αγαπούσες την Ιντλίμπ.

Χάνα: Δεν είναι ότι δεν την αγαπώ, αλλά αν μπορούμε να είμαστε κάπου καλύτερα, δε θα 'λεγα όχι. Εσύ που τα βλέπεις όλα αισιόδοξα, δεν το σκέφτεσαι;

Γιάρνεντ: Άλλο αισιοδοξία, άλλο ουτοπία.

Χάνα: Είναι ουτοπία να ονειρεύεσαι μια καλύτερη ζωή;

Γιάρνεντ: Πρέπει να απλώνουμε το χέρι μας, ως εκεί που φτάνει.

Χάνα: Και είναι κακό, αν κάποιος θέλει να το τεντώσει λίγο περισσότερο;

Γιάρνεντ: Τι σου συμβαίνει; Εσύ δε σκεφτόσουν έτσι.

Χάνα: Είμαστε σε ένα ξένο τόπο, ζούμε με ελάχιστα, δε μπορώ να σε βοηθήσω και ξαφνικά μένω έγκυος.

Γιάρνεντ: Ότι χρειαστείς είμαι κοντά σου, μη φοβάσαι.

Χάνα: Με παρασύρουν οι σκέψεις μου.

Γιάρεντ: Σ' αγαπώ (την αγκαλιάζει)

Φιλιούνται.

Σκηνή 5^η

Η Χάνα κάθεται κάτω από το δέντρο, χαϊδεύει την κοιλιά της, ο Γιάρεντ δίπλα της διαβάζει ένα βιβλίο.

Χάνα(μιλώντας στην κοιλιά της): Έχω τόσα να σου μάθω, όταν βγεις από κει μέσα.

Γιάρεντ: Βιάζεσαι.

Χάνα: Να ριζώσει κάπου, να μη περάσει όσα εμείς.

Γιάρεντ: Το παιδί μας θα γυρίσει όλο τον κόσμο.

Χάνα: Θα γίνει σπουδαίο.

Γιάρεντ:....

Χάνα: Τι έχεις;

Γιάρεντ: Στη δουλειά. Μας πιέζουν να πακετάρουμε πιο γρήγορα, καθυστερεί η παραγωγή. Σήμερα ο υπεύθυνος είπε πως θα φέρουν ένα καινούριο μηχάνημα συσκευασίας.

Χάνα: Είναι κακό αυτό;

Γιάρεντ: Θα δούμε.

Χάνα: Αυτό το μηχάνημα θα αντικαταστήσει ανθρώπινα χέρια. Θα γίνουν απολύσεις.. τι θα κάνουμε αν μείνεις χωρίς δουλειά; Πως θα τα βγάλουμε πέρα;

Γιάρεντ: Μην σκέφτεσαι έτσι στην κατάσταση σου.

Χάνα: Φοβάμαι για σένα.

Γιάρεντ: Εγώ πρέπει να ανησυχώ. Αν πάθεις κάτι...

Χάνα: Θα έρθει σύντομα το νέο μηχάνημα;

Γιάρεντ: Σε μερικές μέρες.

Χάνα: Σας είπαν γιατί το φέρνουν;

Γιάρεντ: Δε ξέρω.

Χάνα: Μήπως θα δουλεύετε λιγότερες ώρες και σας κόψουν χρήματα; Δεν έπρεπε να σταματήσω να πουλάω τα αεροπλανάκια.

Γιάρεντ: Είναι δυνατόν να περνάς τόσες ώρες στους δρόμους;

Χάνα: Δεν έχω κάτι, είμαι μια χαρά.

Γιάρεντ: Μου φαίνεσαι λίγο χλωμή.

Χάνα: Καλά είμαι.

Γιάρεντ: Αυτό το μήνα δε θα πληρώσουμε το ρεύμα. Πρέπει να σε δει ο γιατρός.

Χάνα: Να πας να πληρώσεις το ρεύμα.

Γιάρεντ: Δεν ακούω κουβέντα. Θα πάμε στο γιατρό. Να δούμε αν το παιδί μεγαλώνει φυσιολογικά.

Χάνα: Μόλις ξεπεταχτεί λίγο το παιδί μας, σιεφτόμουν..

Γιάρεντ: Τι;

Χάνα: Να τελειώσω τις σπουδές μου στην υποκριτική. Θα βρω μια σχολή εδώ και ύστερα θα ψάξω για ένα μικρό ρόλο, μια διαφήμιση. Να συνεχίσω, όπως πριν τον πόλεμο..

Γιάρεντ: Θα 'χεις άλλες υποχρεώσεις με τη γέννηση του. Για κάθε πράγμα υπάρχει η εποχή του.

Χάνα: Εσύ το λες αυτό; Που αγαπάς το διάβασμα;

Γιάρεντ: Ναι, αλλά όχι εις βάρος της οικογένειας.

Χάνα: Μα γιατί, θα το προλαβαίνω όλα.

Γιάρεντ: Άσε με να το σιεφτώ. Είναι δύσκολο να φροντίζεις σπίτι, παιδί, σπουδές και να δουλεύεις ταυτόχρονα. Άσε να 'ρθει εκείνη η ώρα και το ξανασυζητάμε.

Χάνα: Το λες για να μη με στενοχωρήσεις. Στο τέλος δε θα με αφήσεις. Όπως με σταμάτησες από τη δουλειά.

Γιάρεντ: Δεν ήταν δουλειά αυτή.

Χάνα: Με 'χεις μονίμως κλεισμένη μέσα στο σπίτι.

Γιάρεντ: Μη σκέφτεσαι έτσι κάνεις κακό στο παιδί μας.

Χάνα: Δε θα 'κανα ποτέ κακό στο παιδί μας.

Γιάρνεντ: Εγώ δε κάνω ότι μπορώ;

Χάνα: Δεν είπα κάτι τέτοιο. Άσε με να σε βοηθήσω.

Γιάρνεντ: Κάνεις τα πάντα.

Χάνα: Μέσα στο σπίτι.

Γιάρνεντ: Δε γίνεται να κυκλοφορείς έξω, δεν το καταλαβαίνεις; Ο κόσμος...

Χάνα: Τι;

Γιάρνεντ: Εσύ δεν έλεγες ότι μας κοιτούν περιέργα; Θέλω να σε προστατεύσω.

Χάνα: Τον ακούς Σουικράν;

Γιάρνεντ: Συνεχίζεις να μιλάς στο δέντρο;

Χάνα: Είναι η παρέα μου.

Γιάρνεντ: Τι σου λέει;

Χάνα: Με ακούει, όταν εσύ λείπεις.

Γιάρνεντ: Μπορώ να δουλεύω από το σπίτι; Θα το κόψω, αν ανακαλύψω ότι το αγαπάς περισσότερο από μένα.

Χάνα: Είναι δυνατόν να ζηλεύεις το δέντρο μας;

Γιάρνεντ: Μεγάλωσε πολύ γρήγορα.

Χάνα: Είδες;

Γιάρνεντ: Το μεγάλωσε η φροντίδα σου.

Χάνα: Το ποτίζω.

Γιάρνεντ: Του μιλάς, κόβεις τα ξερά φύλλα, ασχολείσαι.

Χάνα: Όλη μέρα κλεισμένη τι άλλο να κάνω;

Γιάρνεντ: Μην αρχίζεις τη γκρίνια. Να μεγαλώσει το παιδί μας και βλέπουμε.

Χάνα: Μα θα περάσουν πολλά χρόνια, δε θα είμαι πια νέα... δε θέλω να χαθεί άλλος χρόνος...

Γιάρνεντ: Εσύ δε φοβόσουν να βγεις από το σπίτι;

Χάνα: Δεν μπορώ άλλο, με κρατάς κλεισμένη εδώ μέσα.

Γιάρνεντ: Αυτό είναι το ευχαριστώ, για όσα έχω κάνει για σένα.

Χάνα: Μη το βλέπεις έτσι. Κουβέντα δε μπορώ να πω, αμέσως αρπάξεσαι.

Γιάρνεντ: Με κατηγορείς, δε κουβεντιάζεις.

Χάνα: Είμαστε και οι δυο εκνευρισμένοι. Ας μη το συζητάμε άλλο.

Γιάρεντ: Το δέντρο μας σου μιλάει ακόμα;

Χάνα: Σε σένα δε μιλάει;

Γιάρεντ: Όχι.

Χάνα: Αλήθεια;

Γιάρεντ: Ίσως επειδή εσύ το φροντίζεις.

Χάνα: Και συ το φροντίζεις.. Μάλλον δεν πιστεύεις, ότι μπορεί να μιλήσει.

Γιάρεντ: Μα είναι δυνατόν να μιλήσει το δέντρο;

Χάνα: Αν το πιστεύεις.

Γιάρεντ: Έχεις αλλάξει.

Χάνα: Και συ έχεις αλλάξει.

Γιάρεντ: Έγινες πιο ονειροπόλα.

Χάνα: Και συ πιο κυνικός.

Γιάρεντ: Λογικός.

Χάνα: Κυνικός.

Γιάρεντ: Επειδή προσγειώθηκα; Δε ξέρεις τι βλέπω κάθε μέρα στο εργοστάσιο.

Χάνα: Αν μπορούσα και γω να βγω πέρα από το σπίτι, το φούρνο και το μπακάλη, θα έβλεπα.

Γιάρεντ: Σύντομα θα πάμε στο θέατρο να δούμε μια παράσταση, στο υπόσχομαι.

Χάνα: Πότε;

Γιάρεντ: Σύντομα.

Σκηνή 6^η

Η Χάνα και η Ακίζ είναι καθισμένες κάτω από το δέντρο.

Χάνα: Κρυώνω λίγο..

Ακίζ: Να σου φέρω μια κουβέρτα;

Χάνα: Καλά είμαι.

Ακίζ: Πάρε τη δική μου. *(Η Ακίζ δίνει τη δική της κουβέρτα στη Χάνα).*

Χάνα: Ίσως είναι η επίδραση από το φάρμακο.

Ακίζ: Μπορεί.. είδες τις παρενέργειες;

Χάνα: Όχι, ήπια βιαστικά το χάπι.

Ακίζ: Μήπως να ξαπλώσεις;

Χάνα: Η σιά του δέντρου μου είναι το καλύτερο κρεβάτι.

Ακίζ: Μεγάλωσε γρήγορα.

Χάνα: Ναι, ούτε που το κατάλαβα, περνά ο καιρός. Απλά περιμένω. Έτσι δε σου είπε ο φαρμακοποιός;

Ακίζ: Δεν το μετάνιωσες;

Χάνα: Τι να μετανιώσω;

Ακίζ: Θα μπορούσες...

Χάνα: Και να γεννηθεί σ' αυτό το αχούρι; Να τρώει κάθε μέρα δυο ελιές μισή φέτα ψωμί, λίγο λάχανο; Κοτόπουλο μια φορά στις δέκα μέρες; Πως θα μεγαλώσει έτσι;

Ακίζ: Έχεις δίκιο...

Χάνα: Να γίνει κορίτσι και να θαφτεί εδώ μέσα όπως εγώ;

Ακίζ: Μα είναι δυνατόν;

Χάνα: Μη τυχόν και του ρίξει λοξή ματιά άλλος άντρας...

Ακίζ: Έτσι σου φέρονταν ο Γιάρεντ στην Ιντλίμπ;

Χάνα: Όχι φυσικά.

Ακίζ: Ο φόβος;

Χάνα: Μας άλλαξε και τους δυο.

Ακίζ: Μη θυμώνεις..

Χάνα: Πώς να μη θυμώνω..

Ακίζ: Δε πονάς;

Χάνα: Τίποτα δε νιώθω.. Σίγουρα θα δράσει αυτό;

Ακίζ: Σίγουρα.

Χάνα: Σε ευχαριστώ για τα χρήματα.

Ακίζ: Μα τι λες;

Χάνα: Ο Τζάβιντ δε θα δει ότι λείπουν;

Ακίζ: Έχω τις δικές μου οικονομίες.

Χάνα: Ευτυχώς μια από τις δυο μας είναι ανεξάρτητη.

Ακίζ: Θα 'ρθει και η σειρά σου.

Χάνα: Μήπως να πάρω και δεύτερο χάπι;

Ακίζ: Ο φαρμακοποιός μου είπε πως φτάνει ένα.

Χάνα: Νομίζεις, πως εγώ θέλω να το ριζώ;

Ακίζ: Καταλαβαίνω.

Χάνα: Δε μπορείς να καταλάβεις.

Ακίζ: Γυναίκα είμαι..

Χάνα: Αυτά τα όνειρα είχα;

Ακίζ: Τι θα πεις στο Γιάρεντ όταν γυρίσει;

Χάνα: Ότι με 'πιασαν πόνοι και φωνάξαμε τη μαία. Δε προλάβαινα να τον ειδοποιήσω.

Ακίζ: Θα σε πιστέψει;

Χάνα: Δε με είχε ικανή να κάνω κακό στο μωρό...

Ακίζ: Πως τα φέρνει η ζωή...

Χάνα: Καλύτερα έτσι. Σουκράν... πες και συ...

Ακίζ: Μιλάς στο δέντρο;

Χάνα: Ναι.

Ακίζ: Αλήθεια;

Χάνα: Εσύ έχεις τη γάτα σου, εγώ το δέντρο μου. Είναι σιωπηλό σήμερα.

Ακίζ: Και πως σου μιλά;

Χάνα: Κουνά τα φύλλα του, όταν συμφωνεί με αυτά που του λέω.

Ακίζ: Μήπως δεν έπρεπε να το κάνουμε;

Χάνα: Το παιδί μου δε θα γεννηθεί στη μιζέρια. Και 'γω κάποια στιγμή θα βγω από δω μέσα, θα παίζω στο θέατρο.

Ακίζ: Μακάρι.

Χάνα: Πέρασε αρκετή ώρα.

Ακίζ: Δε πονάς;

Χάνα: Σε πόση ώρα θα έρθει η μαία;

Ακίζ: Σε μια ώρα από όταν πήρες το φάρμακο.

Χάνα: Την πήρες; Να τελειώνουμε μ' αυτό.

Ακίζ: Ναι την ειδοποίησα πριν. Να φωνάξω το Τζάβιντ; Μήπως χρειαστούμε αυτοκίνητο;

Χάνα: Όχι, δε ρισκάρω να το μάθει κανείς άλλος. Δε πάμε στο νοσοκομείο.

Ακίζ: Και αν κάτι πάει στραβά;

Χάνα: Θα 'ρθει η μαία.

Ακίζ: Σίγουρα νιώθεις καλά;

Χάνα: Νιώθω ανακούφιση.

Ακίζ: Ο Γιάρεντ πότε γυρίζει από τη δουλειά;

Χάνα: Μην ανησυχείς, δεν έρχεται ποτέ πριν να νυχτώσει, δουλεύει όλη μέρα.

Ακίζ: Μήπως έπρεπε να του το πεις; Να το συζητούσατε;

Χάνα: Δε θα με άφηγε να το κάνω. Κοίτα μη σου ξεφύγει κουβέντα.

Ακίζ: Με προσβάλλεις.

Χάνα: Έχεις δίκιο, συγγνώμη. Δε θέλω να καταλάβει κάτι.

Ακίζ: Η υγεία σου με νοιάζει.

Χάνα: Σου έχω εμπιστοσύνη.

Ακίζ: Είναι έμπειρη η μαία.

Χάνα: Δε θέλω να ξέρω λεπτομέρειες. Αρκεί να φύγει από μέσα μου. Να γλιτώσει.

Ακίζ: Θα σε εξετάσει, μόλις δράσει το φάρμακο. Δεν ήταν προχωρημένη η εγκυμοσύνη. Δε θα καταλάβεις τίποτα. Μείνε μόνο στο κρεβάτι.

Χάνα: Θα είμαι εδώ κάτω από το δέντρο. Χαίρομαι που είσαι εδώ.

Ακίζ: Μια πόρτα είμαστε. Σήμερα εσύ, αύριο εγώ.

Η Χάνα κοιτά προς τα πάνω.

Χάνα: Δε κουνιέται φύλλο σήμερα.

Ακίζ: Έχει πολλή ησυχία.

Χάνα: Αργεί η μαία.

Ακίζ: Να την πάρω ξανά;

Χάνα: Θα είναι στο δρόμο.

Ακίζ: Σίγουρα είσαι καλά;

Χάνα: Λες να σου είπε λάθος φάρμακο;

Ακίζ: Αποκλείεται. Λες να μη θέλει αυτό να σ' αφήσει;

Χάνα: Μη λες τέτοια.

Η Ακίζ ακουμπά τον κορμό του δέντρου.

Ακίζ: Πρόσεξες ότι ο κορμός του έχει μια μεγάλη χαρακιά; Να την έκανε ο Γιάρεντ;

Χάνα: Δεν υπήρχε πριν.

Ακίζ: Νομίζω ότι από κάτι βγαίνει από μέσα;

Χάνα: Σκουλήκι;

Ακίζ: Δε ξέρω. Πάω να δω γιατί αργεί η μαία.

Η Ακίζ βγαίνει από τη σκηνή. Η Χάνα μένει κάτω από το δέντρο.

Σκηνή 7η

Στο δωμάτιο του σπιτιού τους. Η Χάνα είναι ξαπλωμένη, ο Γιάρεντ ανεβοκατεβαίνει νευρικά.

Γιάρεντ: Μα είναι δυνατόν;

Χάνα: Δε πρόλαβα να σε ειδοποιήσω.

Γιάρεντ: Θα φωνάξω τη μαία, να μου πει τι έγινε..

Χάνα: Δε με πιστεύεις;

Γιάρεντ: Δεν είπα αυτό. Είσαι σε σύγχυση, πονάς;

Χάνα: Θα μου περάσει.

Γιάρεντ: Θα τρελαθώ, ο γιος μου.. δεν το πιστεύω..

Χάνα: Για μένα δε σε νοιάζει;

Γιάρεντ: Φυσικά και με νοιάζει. Και για τους δυο σας. Έκανες κάποια απότομη κίνηση;

Χάνα: Ήμουν κάτω από το δέντρο και με έπιασαν πόνοι, είχα αιμορραγία.

Κατάφερα να φωνάξω την Ακίζ. Έφερε τη μαία.

Γιάρεντ: Και τι έγινε;

Χάνα: Η μαία διαπίστωσε ότι το παιδί πέθανε.

Γιάρεντ: Πως; Γιατί;

Χάνα: Έβαλε το χέρι της μέσα μου για να διαπιστώσει αν κινείται το παιδί.

Γιάρεντ: Τι;

Χάνα: Τη δουλειά της έκανε.

Γιάρεντ: Και;

Χάνα: Το παιδί ήταν ακίνητο. Υγρά και αίμα πλημμύρισαν παντού. Πονούσα πολύ. Η Ακίζ φοβήθηκε.

Γιάρεντ: Αν με ειδοποιούσες θα έφερνα ένα γιατρό... Θα μας έλεγε τι να κάνουμε... Μετά τι έγινε;

Χάνα: Η μαία μου έδωσε χάπι και σταμάτησε η αιμορραγία. Ήταν πολύ μικρό το έμβρυο, δεν χρειάζεται κάτι περισσότερο.

Γιάρεντ: Θα πάω να τη βρω, να της μιλήσω.

Χάνα: Τώρα είμαι καλά. Θέλω μόνο να κοιμηθώ.

Γιάρεντ: Γιατί δεν είπατε στο Τζάβιντ να έρθει στο εργοστάσιο με το αυτοκίνητο του; Γιατί δε σε πήγαν στο νοσοκομείο; Αν πάθαινες κάτι; Αν πάθεις κάτι; Δε θα αντέξω να σε χάσω.

Χάνα: Είμαι μόνο εξαντλημένη. Μη φοβάσαι.

Γιάρεντ: Πάμε τώρα στο γιατρό.

Χάνα: Είμαι καλά.

Γιάρεντ: Δε θες να πάμε στο γιατρό;

Χάνα: Να ξαπλώσω θέλω.

Γιάρεντ: Τι συμβαίνει;

Χάνα: Πέρασα τόσα και με ανακρίνεις από πάνω;

Γιάρεντ: Πως ξέρεις ότι δεν έμεινε κάτι μέσα σου; Πώς δε θα πάθεις μόλυνση;

Χάνα: Μα δε νιώθω κάτι.

Γιάρεντ: Θα πάμε στο γιατρό.

Χάνα: Θέλω μόνο να κοιμηθώ.

Γιάρεντ: Μη κάνεις σα μικρό παιδί.

Χάνα: Πάμε αύριο στο γιατρό.

Γιάρεντ: Δε πονάς;

Χάνα: Όχι.

Γιάρεντ: Να φωνάξω τη μαία τουλάχιστον;

Χάνα: Άφησε με να ηρεμήσω και πάμε αύριο.

Γιάρεντ: Καλά. Θα μείνω ξάγρυπνος δίπλα σου, να σε προσέχω.

Χάνα: Μην ανησυχείς. Σ' αγαπώ. Θα κάνουμε άλλο παιδί.

Γιάρεντ: Και γω σ' αγαπώ. *(Κοιτάζει έξω το δέντρο)* Το δέντρο μας το ποτίζεις κάθε μέρα;

Χάνα: Όχι.

Γιάρεντ: Είσαι σίγουρη;

Χάνα: Όχι δεν το ποτίζω. Μόνο όταν χρειάζεται.

Γιάρεντ: Ξεραίνεται..

Χάνα: Τι;

Γιάρεντ: Ο κορμός του γίνεται κίτρινος.

Χάνα: Αποκλείεται.

Γιάρεντ: Φοβάμαι πως πεθαίνει.

Χάνα: Δε θα πεθάνει.

Γιάρεντ: Είναι άρρωστο.

Χάνα: Όχι.

Γιάρεντ: Δε μπορούμε να το κρατήσουμε άρρωστο.

Χάνα: Θα του ριζούμε φάρμακο από το γεωπόνο.

Γιάρεντ: Θα τα καταφέρει;

Χάνα: Εγώ το σκότωσα.

Γιάρεντ: Τι λες;

Χάνα: Σκότωσα το μοναδικό μου φίλο.

Γιάρεντ: Παραλογίζεσαι. Το νερό δε το σκοτώνει.

Χάνα: Η Ακίζ μου είπε ότι ο κορμός έπιασε σκουλήκι.

Γιάρεντ: Αυτό θα φταιει.

Χάνα: Εγώ φταίω.

Γιάρεντ: Νομίζω ότι ο πόνος της απώλειας του παιδιού μας σε κάνει να μιλάς έτσι.

Χάνα: Έχασα το παιδί, τώρα ξεραίνεται το δέντρο μας.

Γιάρεντ: Δεν έχει σχέση το ένα με το άλλο.

Χάνα: Δε με καταλαβαίνεις.

Γιάρεντ: Δε ήταν ακόμα παιδί.

Χάνα: Όμως εγώ το ένιωθα μέσα μου και ας ήταν τόσο δα.

Γιάρεντ(την αγκαλιάζει): Μην το σκέφτεσαι.

Χάνα: Με εκδικήθηκε το δέντρο.

Γιάρεντ: Μην κατηγορείς τον εαυτό σου.

Χάνα: Είμαι κακός άνθρωπος

Γιάρεντ: Είναι ο κύκλος της ζωής.

Χάνα: Ήταν μαγικό.

Γιάρεντ: Ήταν ένα απλά ένα δέντρο.

Χάνα: Δε σε αναγνωρίζω.. που είναι ο ονειροπόλος Γιάρεντ;

Γιάρεντ: Βούλιαξε ανάμεσα στα χαρτοκιβώτια...δίπλα στη μηχανή παραγωγής.. τακ τακ τακ.. τακ... τακ... τακ... μόνο αυτό αντηχεί στα αυτιά μου, τίποτα άλλο.

Χάνα:.. Θέλω να γυρίσω πίσω στην Ιντλίμπ.

Γιάρεντ: Να τελειώσει ο πόλεμος.

Χάνα: Κι αν δεν τελειώσει ποτέ;

Γιάρεντ: Θα τελειώσει. Θα κόψω το δέντρο.

Χάνα: Όχι...

Γιάρεντ: Θα φυτέψω άλλα δέντρα. Θα φροντίζεις αυτά.

Χάνα: Κάτι κακό θα συμβεί.

Γιάρεντ: Τίποτα δε θα συμβεί.

Χάνα: Μόνο άσχημα μας συμβαίνουν.

Γιάρεντ: Θα αλλάξουν όλα σύντομα.

Χάνα: Τίποτα δεν αλλάζει.

Γιάρεντ: Μόνο αν το πιστέψεις.

Χάνα: Σε παρακαλώ, μην το κάνεις.

Γιάρρεντ: Θα πω στην Ακίζ να έρθει, να σου κάνει παρέα. Θα τελειώσω πολύ γρήγορα.

Σκηνή 8^η

Στο δωμάτιο του σπιτιού τους. Η Χάνα διαβάζει μια αγγελία στην εφημερίδα. Δίπλα της η Ακίζ πλέκει.

Χάνα: Είναι η ευκαιρία που χρειάζομαι.

Ακίζ: Η εφημερίδα;

Χάνα: Ένας ερασιτεχνικός θίασος θα ανεβάσει στη πόλη μας ένα έργο του Χικμέτ.

Ακίζ: Δε τα παρατάς.

Χάνα: Ας με πάρουν και θα βρω τρόπο να βγω από δω μέσα.

Ακίζ: Σε θαυμάζω.

Χάνα: Δεν σου αρέσει το θέατρο;

Ακίζ: Δεν έχω πάει ποτέ. Οι γονείς μου ήταν άνθρωποι του μεροκάματου. Ο Τζάβιντ είναι σπίτι, δουλειά, ταβέρνα. Βγαίνουμε που και που για τσάι ή για να φάμε κανένα ψαράκι. Μη κοιτάς εσύ που παντρεύτηκες το δάσκαλο.

Χάνα: Δεν τον είδες; Κουβέντα δε μου είπε ξανά για το θέατρο. Ούτε να πάμε για να δούμε τους άλλους να παίζουν (γελά πικρόχολα).

Ακίζ: Πες μου για την ιστορία που ανεβάζει αυτός ο θίασος.

Χάνα: Το έργο λέγεται «Υπήρξε ή όχι ο Ιβάν Ιβάνοβιτς;» Ο πρωταγωνιστής, ο Πετρόφ είναι ένας ευσυνείδητος πολίτης που ζει στη Ρωσία, είναι προϊστάμενος μιας υπηρεσίας και διαφθείρεται σιγά-σιγά από την εξουσία που κατέχει. Η μεταμόρφωση αυτού του ηθικού ατόμου σε διεφθαρμένο οφείλεται στον Ιβάν Ιβάνοβιτς - ή, καλύτερα, στο άλλο πρόσωπο του Πετρόφ που είναι κρυμμένο μέσα του.

Ακίζ: ...Βαρύ και ακαταλαβίστικο μου φαίνεται. Ποιο ρόλο θέλεις να παίξεις;

Χάνα: Το ρόλο του Ιβάν, αν μου τον δώσουν.

Ακίζ: Μα θα παίξεις ανδρικό ρόλο;

Χάνα: Τι σημαίνει αυτό;

Ακίζ: Και ο Γιάρεντ;

Χάνα: Τι;

Ακίζ: Πως θα του πεις ότι θα παίζεις στο θέατρο και μάλιστα ανδρικό ρόλο;

Χάνα: Ας με επιλέξουν και για τα υπόλοιπα κάτι θα σκεφτώ. Ωππ. .εδώ έχει ένα τηλέφωνο. Δωσ' μου το κινητό σου. Έχεις μονάδες;

Ακίζ: Τι κάνεις;

Χάνα(πληκτρολογεί, έπειτα μιλά στο τηλέφωνο): Καλημέρα σας, λέγομαι Χάνα Τιρζάν, είμαι ηθοποιός, τελειόφοιτη δραματικής σχολής, ενδιαφέρομαι να παίζω στο έργο που πρόκειται να ανεβάσετε. Ο ρόλος του Ιβάν είναι διαθέσιμος; Πότε θα γίνει η οντισιόν; Με προκαλεί ιδιαίτερα να παίζω ένα ανδρικό ρόλο και μάλιστα το συγκεκριμένο. Είκοσι οκτώ. Από τη Συρία, γνωρίζω αγγλικά. Μαθαίνω τουρκικά. Σας ευχαριστώ. Φυσιικά και μπορώ. Μια τελευταία ερώτηση, η αμοιβή; Θα τα πούμε σήμερα, ναι, ναι. Στις πέντε. Ανυπομονώ.

Ακίζ: Τι έκανες;

Χάνα: Μόλις έκλεισα την πρώτη μου ακρόαση.

Ακίζ: Έξαλλος θα γίνει ο Γιάρεντ, όταν το μάθει.

Χάνα: Δε θα του το πω. Άσε να δούμε, αν θα με πάρουν. Εξάλλου κάποια στιγμή πρέπει να βγω απ' το σπίτι.

Ακίζ: Είσαι ριψοκίνδυνη.

Χάνα: Δεν αντέχω άλλο εδώ μέσα.

Ακίζ: Αλήθεια, το δέντρο σας γιατί το κόψατε; Ξύπνησα τις προάλλες από τον ήχο του αλυσοπρίονου.

Χάνα: Μη μου το θυμίζεις.

Ακίζ: Είχες δεθεί πολύ μαζί του.

Χάνα: Τόσες ώρες που περνάω εδώ μέσα, ήταν η μόνη παρέα στη μοναξιά μου.

Ακίζ: Δεν έχεις άδικο.

Χάνα: Θυμάσαι το σκουλήκι που είχες δει, εκείνη τη μέρα...;

Ακίζ: Τι έγινε;

Χάνα: Έφαγε τον κορμό του δέντρου. Γέμισε παράσιτα. Ο Γιάρεντ φοβήθηκε ότι θα μολυνθεί όλος ο κήπος. Εγώ του είπα να μη πειράξει το δέντρο, θα παίρναμε φάρμακο από το γεωπόνο. Κουβέντα δεν άκουσε.

Ακίζ: Τα κατάφερε μόνος του. Πως και δε φώναξε τον Τζάβιντ να τον βοηθήσει;

Χάνα: Να μπει άλλος άντρας εδώ μέσα; Αδύνατο.

Ακίζ: Είναι τόσο ζηλιάρης;

Χάνα: Άρρωστος έχει καταντήσει.

Ακίζ: Έτσι ήταν, όταν τον γνώρισες;

Χάνα: Από όταν ήρθαμε εδώ. Ζηλεύει ακόμα και τον γέρο Αχμέτ.

Ακίζ: Αν είναι δυνατόν...

Χάνα: Έγραψε στον πατέρα του για να μας στείλουν ξανά σπόρους. Δεν θα υπάρξει όμως άλλο δέντρο σαν τον Σουικράν.

Ακίζ: Σταμάτα, ένα δέντρο ήταν.

Χάνα: Δεν ήταν ένα απλό δέντρο, θα το δεις.

Ακίζ: Με τρομάζεις. Για την έκτρωση κατάλαβε τίποτα; Δεν του είπες κάτι; Πως είσαι;

Χάνα: Τρελάθηκες; Φυσικά και όχι. Πιστεύω όμως ότι το δέντρο αρρώστησε επειδή σιότωσα το παιδί.

Χτυπά η πόρτα. Η Χάνα πηγαίνει να ανοίξει. Μπαίνει ο Γιάρεντ μαζί με το Τζάβιντ. Ο Γιάρεντ κάθεται σε αναπηρικό καροτσάκι. Το δεξί του χέρι είναι τυλιγμένο με γάζες.

Χάνα: Τι συνέβη;

Γιάρεντ: Αυτό το γαμημένο μηχάνημα....

Χάνα: Γιατί βρίζεις; Τι έγινε;

Γιάρεντ: Το ξερα από τη πρώτη στιγμή, ότι αυτό το παλιόπραγμα δε μπήκε για καλό στην παραγωγή. Μια χαρά τα φτιάχναμε με τα χέρια και ας κάναμε λιγότερα.

Χάνα: Τι συνέβη; Το χέρι σου γιατί είναι τυλιγμένο;

Γιάρεντ: Θα μου περάσει δεν έχω τίποτα.

Χάνα: Άσε με να το δω. Το είδε ο γιατρός;

Τζάβιντ: Από κει ερχόμαστε. Μας δάνεισε το καρτσάκι για να μη κουραστεί ο Γιάρεντ.

Χάνα(προς το Γιάρεντ): Τα πόδια σου είναι καλά; Χτύπησες κάπου αλλού;

Γιάρεντ: Δεν πονάω. Μην ανησυχείς.

Χάνα: Πώς να μην ανησυχώ; Ο γιατρός τι είπε;

Τζάβιντ: Ο γιατρός είπε...

Ο Γιάρεντ διακόπτει τον Τζάβιντ.

Γιάρεντ: Χρειάζομαι μόνο μια-δυο μέρες ξεκούραση.

Τζάβιντ: Τι λες;

Χάνα: Θα μου πει κάποιος τι συμβαίνει; Άσε με να δω το χέρι σου. (*Ακουμπά το χέρι του Γιάρεντ και αυτός βγάζει μια κραυγή πόνου.*) Είσαι καλά;

Γιάρεντ: Θα μου περάσει.

Χάνα: Τζάβιντ πάρε την Ακίζ και πηγαίνετε.

Ακίζ: Μπορούμε να μείνουμε να σας βοηθήσουμε.

Χάνα: Σας ευχαριστώ, μα δε χρειάζεται.

Τζάβιντ: Αυτά είναι τα φάρμακα του για τους πόνους (*της δίνει μια σακούλα*).

Του έγγραψε δυνατά αναλγητικά. Τις πρώτες μέρες οι πόνοι θα είναι πολύ δυνατοί.

Χάνα: Πονάς;

Γιάρεντ: Είμαι μια χαρά, απλά πονάει το χέρι μου.

Τζάβιντ: Πάμε Ακίζ. Ας τους αφήσουμε μόνους.

Ακίζ(προς τη Χάνα): Είσαι σίγουρη; Να φύγουμε; (*ψιθυριστά*) Η ακρόαση σου;

Χάνα(*ψιθυριστά*): Δεν έχω μυαλό για την ακρόαση τώρα. Θα έρθει άλλη ευκαιρία.

Ακίζ: Ήσουν τόσο ενθουσιασμένη.

Γιάρεντ: Τι ψιθυρίζετε οι δυο σας;

Χάνα: Η Ακίζ επιμένει να μείνουν και της εξήγησα ότι δε χρειάζεται.

Η Ακίζ και ο Τζάβιντ φεύγουν.

Χάνα: Σε αυτή την κατάσταση σίγουρα δε θα μπορέσεις να πας σύντομα για δουλειά.

Γιάρνεντ: Έχουμε οικονομίες για λίγες μέρες, θα τα καταφέρουμε.

Χάνα: Μπορώ εγώ να πάω στη θέση σου στο εργοστάσιο.

Γιάρνεντ: Δε χρειάζεται. Μπορώ να δουλέψω με το αριστερό χέρι.

Χάνα: Γιατί να ταλαιπωρηθείς;

Γιάρνεντ: Εσύ έχεις το άσθμα σου, πως θα αναπνέεις τόση σκόνη εκεί μέσα; Θα γίνεις χειρότερα.

Η Χάνα φέρνει μια λεκανίτσα με νερό για να ξεπλύνει την πληγή του Γιάρνεντ.

Χάνα: Δώσε μου το χέρι σου.

Γιάρνεντ: Άστο καλύτερα.

Χάνα: Κάνεις σαν μικρό παιδί.

Η Χάνα ξεδιπλώνει τις γάζες από το δεξί χέρι του Γιάρνεντ. Βγάζει μια κραυγή τρόμου όταν αντικρίζει το χέρι του, είναι ακρωτηριασμένο.

Χάνα: Πως είναι δυνατόν;

Γιάρνεντ: Κάποιος ηλίθιος ανέβασε τις στροφές στο μηχάνημα καθώς δούλευα στην πλατφόρμα. Τα κιβώτια προχωρούσαν πολύ γρήγορα, δε προλάβαινα να τα γεμίσω, κάποια στιγμή προσπαθώντας να τραβήξω ένα κιβώτιο, έμπλεξε το μανίκι μου στη λαβή του μηχανήματος, με τράβηξε με δύναμη μπροστά.. το δεξί μου χέρι... ένωσα στην αρχή ένα μούδιασμα, έπειτα πάγωσε και ο πόνος έγινε αφόρητος, η πλατφόρμα γέμισε αίματα.

Χάνα: Τα δάκτυλα σου... μια άμορφη μάζα... *(τυλίγει ξανά νευρικά τους επιδέσμους)* Γιατί δε με ειδοποίησες νωρίτερα;

Γιάρνεντ: Δεν κατάλαβα τι είχε συμβεί αμέσως, μόνο πονούσα. Με μετέφεραν στο νοσοκομείο. Ο Τζάβιντ ευτυχώς είχε βάρδια μαζί μου και ακολούθησε το ασθενοφόρο. Είμαι ένας άχρηστος πια.

Χάνα: Μη το λες αυτό, εγώ είμαι εδώ.

Σκηνή 9^η

Στο δωμάτιο του σπιτιού τους. Ο Γιάρεντ κάθεται σε μια καρέκλα, η Χάνα καθαρίζει φακές.

Γιάρεντ: Φέρε μου το παυσίπονο μου. Και αυτή η μπλούζα είναι πολύ στενή, σου είπα να τη κόψεις. Και δε χρειάζεται να φοράω αυτό το γάντι, με ζεσταίνει.

Χάνα: Στο έφτιαξα για να καλύψω το χέρι σου. Δε χρειάζεται να φοράς συνέχεια τους επιδέσμους.

Γιάρεντ: Ότι και να φοράω, δεν αλλάζει η κατάσταση μου. Γυμνό πρέπει να το αφήσω. Δε πρέπει να ξεχάσω, ούτε την απροσεξία μου, ούτε αυτό το γαμημένο μηχάνημα... και αυτή η εικόνα, τη βλέπω συνέχεια μπροστά μου. Που είναι το νερό μου;

Χάνα(του δίνει το νερό και το χάπι του): Αύριο είναι το ραντεβού στο γιατρό.

Γιάρεντ: Τι να το κάνω; Τι βελτίωση θα πάρει;

Χάνα: Μη μιλάς έτσι. Εσύ ήσουν πάντα αισιόδοξος.

Γιάρεντ: Ήμουν.. (σηκώνει το χέρι ψηλά, με μειδίαμα πόνου, σα να το δείχνει). Αυτό δεν αφήνει πολλά περιθώρια αισιοδοξίας.

Χάνα: Να μη μας παίρνει από κάτω, έτσι έλεγες πάντα.

Γιάρεντ: Και τι κατάλαβα;

Χάνα(τροφερά): Μη γκρινιάζεις.

Γιάρεντ: Πως ήταν η πρώτη μέρα στο εργοστάσιο;

Χάνα: Καλά πήγε νομίζω.

Γιάρεντ: Με τον προϊστάμενο μου μίλησες;

Χάνα: Τον είχα ξαναδεί και πριν πιάσω δουλειά.

Γιάρεντ: Πότε;

Χάνα: Όταν πέρασα να υπογράψω τα χαρτιά για το επίδομα.

Γιάρεντ: Τελικά κάνεις πάντα του κεφαλιού σου.

Χάνα: Μπορείς σε παρακαλώ να μην είσαι διαρκώς θυμωμένος;

Γιάρεντ: Δεν έχω και πολλά περιθώρια, έχω κλειστεί εδώ μέσα.

Χάνα: Βγες στο κήπο, πήγαινε στην αγορά, μην κάθεται εδώ μέσα. Ένα ατύχημα είχες, δεν πεθαίνεις.

Γιάρντ: Νομίζεις ότι δε χαιρόμαι που τα καταφέρνεις; Όμως δεν είσαι μαθημένη σε τέτοιες δουλειές. Είναι επικίνδυνο. Ξεχνάς το αναπνευστικό σου...

Χάνα: Να βγω έξω είναι επικίνδυνο, να δουλέψω είναι επικίνδυνο.

Γιάρντ: Μα δε καταλαβαίνεις;

Χάνα: Τι να καταλάβω; Τα φάρμακα σου είναι ακριβά οι γιατροί, οι λογαριασμοί πρέπει να πληρωθούν και εσύ σκέφτεσαι ότι όλοι οι άντρες που συναντώ θέλουν να με πηδήξουν, φτάνει πια.

Γιάρντ: Με λες παράλογο;

Χάνα: Μα δεν είσαι;

Γιάρντ: Ένα πράγμα σου ζήτησα από τότε που ήρθαμε εδώ, να προσέχεις.

Χάνα: Για δουλειά πάω.

Γιάρντ: Ο προϊστάμενος δεν αφήνει θηλυκιά γάτα να περάσει από δίπλα του, χωρίς να απλώσει χέρι.

Χάνα: Έχε μου εμπιστοσύνη.

Γιάρντ: Σ' αυτόν δεν έχω.

Χάνα: Δε θα μείνω ποτέ μόνη μαζί του, εντάξει; Στο υπόσχομαι. Τι άλλο να κάνω;

Γιάρντ: Μείνε μακριά και από τους άλλους άντρες στο εργοστάσιο.

Χάνα: Μήπως να σε παίρνω μαζί μου, να με προσέχεις;

Γιάρντ: Δε θα ήταν κακή ιδέα..

Χάνα: Δε το λες σοβαρά;

Γιάρντ: Σε πειράζω. Ζήτησε από τον Τζεμάλ να σε βάλει σε άλλο πόστο, όχι σε αυτό το μηχάνημα.

Χάνα: Θα τα καταφέρω, μη φοβάσαι. Είμαι πολύ προσεκτική.

Γιάρντ: Εγώ δεν ήμουν;

Χάνα: Συχνά χάνεσαι σε σκέψεις..ίσως και τότε..

Γιάρεντ: Δε μιλάς σοβαρά; Είναι δυνατόν να το λες εσύ αυτό που μιλάγες στο δέντρο μας;

Χάνα: Μίλαγα στο φίλο μου, δεν ήταν απλά ένα δέντρο.

Γιάρεντ: Σου μιλούσε;

Χάνα: Ναι. Και εσύ το έκοψες. Από τη ζήλια σου.

Γιάρεντ: Δε ξέρεις τι λες.

Χάνα: Πήρες ένα πρωί το αλυσοπρίονο και...

Γιάρεντ: Ήταν άρρωστο..

Χάνα: Δε πήγες στο γεωπόνο να ρωτήσεις...

Γιάρεντ: Μέσα στη φύση μεγάλωσα, ξέρω..

Χάνα: Μόνο τα βιβλία σου σε ενδιαφέρουν..

Γιάρεντ: Είχε σκουλήρι το δέντρο..

Χάνα: Το σκουλήρι είναι μέσα σου...

Γιάρεντ: Τι λες;

Χάνα: Από τότε που ήρθαμε, ένα σκουλήρι τρώει το μυαλό σου...

Γιάρεντ: Δεν σε αναγνωρίζω.

Χάνα: Ούτε εγώ. Δεν ήμασταν έτσι στην Ιντλίμπ.

Γιάρεντ: Από τότε που έχασες το παιδί σου 'στριψε.

Χάνα: Με κλειδωνες εδώ μέσα. Έβγαίνα μόνο μέχρι τον κήπο. Τώρα είμαι σπίτι- δουλειά. Σε φροντίζω και εσύ γκρινιάζεις όλη μέρα.

Γιάρεντ: Δεν αντέχω να σε ακούω να μιλάς έτσι.

Χάνα: Μου βγάζεις το χειρότερο εαυτό μου, γιατί το κάνεις αυτό;

Γιάρεντ: Να σε προστατεύσω προσπαθώ..

Χάνα: Από το άρρωστο μυαλό σου, ποιος θα με προστατεύσει; Αν το παιδί μας ήταν κορίτσι τα ίδια θα τραβούσε;

Γιάρεντ: Σ' αγαπώ, τι έκανα;

Χάνα: Με πνίγεις..

Γιάρεντ: Σ' αγαπώ.

Χάνα: Σ' αγάπησα πολύ.

Γιάρεντ: Φταίει το ατύχημα;

Χάνα: Φταίει το χαμένο δέντρο μας. Σου είπα να μη το κόψεις. Δε με άκουσες.

Γιάρεντ: Δεν είχαμε άλλη επιλογή.

Χάνα: Ούτε το παιδί μας είχε άλλη επιλογή.

Γιάρεντ: Τι εννοείς;

Χάνα: Η μαία που ήρθε εκείνη τη μέρα..

Γιάρεντ: Έβγαλε το έμβρυο από τα σπλάχνα σου νεκρό..

Χάνα: Όταν ήρθε ήταν ακόμα ζωντανό.

Γιάρεντ: Τι λες;

Χάνα: Εγώ της είπα να μου το πάρει.

Γιάρεντ: Λες ψέματα. Δε μπορεί...

Χάνα: Το παιδί μας δεν έπρεπε να γεννηθεί.

Γιάρεντ: Δε σε πιστεύω.

Χάνα: Το φάρμακο που μου έδωσε, έδρασε αμέσως.

Γιάρεντ: Είδα πόσο χαρούμενη ήσουν.. δε θα έκανες ποτέ κάτι τέτοιο.

Χάνα: Κι όμως.

Γιάρεντ: Γιατί;

Χάνα: Ήταν μια πράξη αγάπης.. Εσύ έκοψες το δέντρο μας, εγώ απελευθέρωσα το παιδί μας.

Γιάρεντ: Το σκότωσες. Και μου το λες με τέτοια απάθεια.. δε μπορώ να το χωνέψω..

Χάνα: Πίστεψε με, για το καλό μας το έκανα.

Γιάρεντ: Για το δικό σου καλό εννοείς. Το παιδί ήταν βάρος στα σχέδια σου, να παίζεις στο θέατρο..

Χάνα: Βλέπεις να παίζω σε κανένα θέατρο;

Γιάρεντ: Και αυτό εδώ τι είναι;

Χάνα: Μπορούμε να σταματήσουμε να κατηγορούμε ο ένας τον άλλο;

Γιάρεντ: Χάσαμε το παιδί μας. Και εσύ το βάζεις στην ίδια θέση με το δέντρο, ένα άψυχο πράγμα.

Χάνα: Τι νόημα έχει να συνεχίζουμε αυτή τη συζήτηση; Ας μη σκαλίζουμε το παρελθόν.

Γιάρεντ: Είμαι τελείως μόνος.

Χάνα: Είμαι δίπλα σου.

Γιάρεντ: Από οίκτο.

Χάνα: Σε νοιάζομαι. Χρειάζεται να ξεχάσουμε, για να προχωρήσουμε τη ζωή μας.

Γιάρεντ: Δε βλέπω πια μπροστά μου εκείνο το κορίτσι που ερωτεύτηκα.

Χάνα: Εκείνο το κορίτσι χάθηκε, μόλις ανέβηκε στη βάρκα. Το αγόρι έχασε κάθε ελπίδα όταν ακρωτηριάστηκε. Όμως θα παραιτηθούμε απ' τη ζωή;

Σκηνή 10^η

Ο Γιάρεντ κάθεται μόνος στο δωμάτιο, προσπαθεί με το αριστερό χέρι να φτιάξει τον επίδεσμο του δεξιού του χεριού. Μπαίνει ο Τζάβιντ.

Γιάρεντ: Γαμώτο...

Τζάβιντ: Άσε με να σε βοηθήσω.

Γιάρεντ: Ούτε τον επίδεσμο δε μπορώ να στερεώσω καλά-καλά.

Τζάβιντ: Θα σε βοηθήσω εγώ. *(Του τακτοποιεί τον επίδεσμο)*. Έφερα κάτι. *(Βγάζει ένα φάκελο από το παλτό του)*.

Γιάρεντ: Ήρθε νέο γράμμα;

Τζάβιντ: Φυσικά.

Γιάρεντ: Μπορείς να ανοίξεις το φάκελο και να μου το δώσεις;

Τζάβιντ: Αμέσως.

Ο Τζάβιντ ανοίγει το φάκελο και δίνει το γράμμα στο Γιάρεντ. Ο Γιάρεντ διαβάζει προσηλωμένος.

Γιάρεντ: Είναι από τον πατέρα μου.

Τζάβιντ: Είναι όλοι καλά;

Γιάρεντ: Έτσι γράφει.

Τζάβιντ: Έγινε κάτι άλλο;

Γιάρνεντ: Φαίνεται πως ο πόλεμος θα τελειώσει σύντομα.

Τζάβιντ: Επιτέλους μια καλή είδηση.

Γιάρνεντ: Η Χάνα θα τρελαθεί απ' τη χαρά της. Νομίζω ότι ήμουν απότομος απέναντι της τον τελευταίο καιρό. Έχει δίκιο που μου γκρινιάζει.

Τζάβιντ: Τι άλλο γράφουν οι δικοί σου;

Γιάρνεντ: Ο πατέρας πηγαίνει λιγότερες ώρες στο νοσοκομείο. Αν όλα πάνε καλά θα χτίσουν ξανά το κομμάτι του σπιτιού που είχε κατεδαφιστεί απ' το βομβαρδισμό. Το σχολείο θα λειτουργήσει ξανά.

Τζάβιντ: Όλα θα γίνουν όπως παλιά σιγά-σιγά.

Γιάρνεντ: Θα λείπει ο Αράς και η Εσρά.

Τζάβιντ: Τι απέγιναν;

Γιάρνεντ: Ο Αράς σκοτώθηκε σ' ένα βομβαρδισμό, δε πρόλαβε να μπει στο καταφύγιο. Η Εσρά πέθανε από δηλητηρίαση. Ο πατέρας μου υποψιάζεται ότι αυτοκτόνησε, γιατί δεν άντεξε το θάνατο του Αράς.

Τζάβιντ: Τα παιδιά τους; Η Χάνα το ξέρει;

Γιάρνεντ: Δε μπόρεσα να της το κρύψω, στενοχωρήθηκε πολύ. Τα παιδιά μένουν με τους γονείς μου.

Τζάβιντ: Θα γυρίσετε πίσω, τώρα που θα τελειώσει ο πόλεμος;

Γιάρνεντ: Δε ξέρω. Δε θέλω να με δουν οι δικοί μου σε αυτό το χάλι.

Τζάβιντ: Οι δικοί σου επέζησαν απ' τον πόλεμο. Λες να τους ενοχλεί το χέρι σου; Έχει δίκιο η Χάνα, ώρες-ώρες κάνεις όντως σα μικρό παιδί. Αυτό που έπαθες, θα μπορούσε να συμβεί στον καθένα. Εξάλλου στο σχολείο μπορείς να πιάνεις τη κιμωλία με το αριστερό χέρι.

Γιάρνεντ: Δεν έχεις άδικο.

Τζάβιντ: Η Χάνα πάντα ήθελε να γυρίσει πίσω.

Γιάρνεντ: Ήρθαμε εδώ για μια καλύτερη ζωή.

Τζάβιντ: Καλύτερη ζωή έχεις, εκεί που νιώθεις σαν το σπίτι σου.

Γιάρνεντ: Εδώ θα είμαστε πάντα ξένοι.

Τζάβιντ: Για μένα και την Ανίζ είστε η οικογένεια μας.

Γιάρνεντ: Είστε πραγματικοί φίλοι, όμως εδώ δεν είναι σαν την Ιντλίμπ.

Τζάβιντ: Το συζητάς; Άκου λοιπόν, τι θα κάνουμε. Η Ακίζ θα μαγειρέψει και μείς θα ετοιμάσουμε το τραπέζι. Όταν γυρίσει η Χάνα θα της πεις για το γράμμα.

Γιάρρεντ: Μήπως να μαγειρέψω εγώ; Να της δείξω ότι έχω μετανιώσει για τον τρόπο που της φέρθηκα, που τα περίμενα όλα από εκείνη, να βρω την κατσαρόλα, μια κουτάλα, να δω τι υπάρχει στο ψυγείο. Θέλω να επανορθώσω. Έκανα σαν υστερικός.

Τζάβιντ: Αγόρασε της λουλούδια. Το μαγείρεμα είναι γυναικεία υπόθεση.

Γιάρρεντ: Περάσαμε σε άλλον αιώνα.

Τζάβιντ: Οι μορφωμένοι σιέφτεστε διαφορετικά.

Γιάρρεντ: Εξελίσσεται ο κόσμος.

Τζάβιντ: Αυτά τα γράφουν τα βιβλία σου.

Γιάρρεντ: Να σου δανείσω ένα; *(Φέρνει ένα πάνω από το τραπέζι)*

Τζάβιντ: Να μου λείπει.. άμα πιάσω σφουγγαρόπανο η Ακίζ τι θα κάνει; Θα πάρει τη δουλειά μου στο εργοστάσιο;.....Συγγνώμη μου ξέφυγε.

Γιάρρεντ: Δε σε παρεξηγώ.

Τζάβιντ: Πάω να ειδοποιήσω την Ακίζ να μαγειρέψει. Θα σας φέρω και λίγο κρασί.

Γιάρρεντ: Δες τι έχει στο ψυγείο.

Τζάβιντ: Αυτό το τραπέζι το κερνάω εγώ.

Σκηνή 11^η

Στο ίδιο δωμάτιο. Ο Γιάρρεντ ξαναδιαβάζει το γράμμα. Μπαίνει η Χάνα. Τον πλησιάζει του δίνει ένα πεταχτό φιλί στο μάγουλο, αυτός χαμογελά.

Χάνα: Ψόφησα σήμερα. Είχαμε πολλή δουλειά.

Γιάρρεντ: Νωρίς γύρισες.

Χάνα: Με 'φερε ο Τζεμάλ με το αυτοκίνητο.

Γιάρρεντ: Καλύτερα, δεν ταλαιπωρήθηκες.

Χάνα: Μπήκα σε ξένο αυτοκίνητο με έναν άντρα, δε θα μου κάνεις σκηνή;

Γιάρεντ: Μου γκρινιάζεις συνέχεια ότι δεν σου έχω εμπιστοσύνη.

Χάνα: Περίεργος είσαι σήμερα. Τι τρέχει;

Γιάρεντ: Ήρθε ένα γράμμα από την Ιντλίμπ.

Χάνα: Αλήθεια; Τι γράφει; Γι' αυτό είσαι ευδιάθετος. Τι κάνουν οι δικοί μας;

Γιάρεντ: Είναι καλά.

Χάνα: Αυτό χρειαζόμουν να ακούσω.

Γιάρεντ: Σήμερα θα φάμε με την Αιίζ και το Τζάβιντ.

Χάνα: Δεν έχω προλάβει να μαγειρέψω.

Γιάρεντ: Θα φέρουν αυτοί φαγητό. Κάθισε λίγο, θα είσαι κουρασμένη.

Χάνα: Να στρώσω τραπέζι τότε.

Γιάρεντ: Άσε για λίγο το τραπέζι και άκουσε με. *(Την πλησιάζει, της χαϊδεύει τα μαλλιά)*. Σου χρωστάω μια συγνώμη.

Χάνα: Γιατί;

Γιάρεντ: Τον τελευταίο καιρό υπήρξα πολύ κακότροπος μαζί σου. Σου μίλησα πολύ άσχημα.

Χάνα: Απλά ξέσπασες, υπέφερες πολύ με όλα αυτά. Ας τα ξεχάσουμε τώρα.

Γιάρεντ: Θα επανορθώσω, στο υπόσχομαι. Πες μου πως πας στη δουλειά.

Χάνα: Βελτιώνομαι κάθε μέρα.

Γιάρεντ: Ήμουν σίγουρος πως θα τα καταφέρεις.

Χάνα: Όντως είσαι πολύ περίεργος σήμερα.

Γιάρεντ: Είμαστε καλά. Αυτό έχει σημασία.

Χάνα: Παρά τις ατυχίες μας.

Γιάρεντ: Σκεφτόμουν τον Αράς και την Εσρά.

Χάνα: Ήταν τόσο νέοι. Τα παιδιά τους τι θα απογίνουν;

Γιάρεντ: Τι θα 'λεγες αν υιοθετούσαμε τα παιδιά τους;

Χάνα: Πως θα τα καταφέρουμε... εξάλλου αυτά είναι εκεί, εμείς εδώ..

Γιάρεντ: Ο πόλεμος τελειώνει...

Χάνα: Τι;

Γιάρεντ: Έτσι δείχνουν τα πράγματα.

Χάνα: Πως το ξέρεις;

Γιάρνεντ: Το διάβασα στο γράμμα του πατέρα.

Χάνα: Τι άλλο έμαθες για την Ιντλίμπ;

Γιάρνεντ: Σε λίγο καιρό θα λειτουργήσει το σχολείο.

Χάνα: Θες να ξαναγυρίσεις πίσω;

Γιάρνεντ: Και το ρωτάς; Εσύ δε θέλεις;

Χάνα: Δε ξέρω.

Γιάρνεντ: Εσύ έλεγες πόσο αγαπάς τον τόπο μας και δεν μπορείς μακριά του.

Χάνα: Αποφασίσαμε να κάνουμε εδώ μια νέα αρχή.

Γιάρνεντ: Που κατέληξε σε τραγωδία.

Χάνα: Γίνεσαι μελοδραματικός.

Γιάρνεντ: Τα λόγια σου επαναλαμβάνω.. Τι έχει αλλάξει;

Χάνα: Τώρα που έστρωσαν τα πράγματα και βρήκα δουλειά.

Γιάρνεντ: Δε φεύγουμε αύριο. Να τελειώσει ο πόλεμος πρώτα.

Χάνα: Έφερα σπόρους να φυτέψουμε ένα άλλο δέντρο στο κήπο.

Γιάρνεντ: Ωραία. Άντε τότε θα έρθουν οι άλλοι, πεινάω σα λύκος.

Χάνα: Ανυπομονείς να έρθει ο πολυλογάς;

Γιάρνεντ: Είμαι υπερβολικός ε;

Χάνα: Όχι πάντα..

Γιάρνεντ: Σήμερα ήθελα να ετοιμάσω το τραπέζι και να σου κάνω έκπληξη με το γράμμα αλλά γύρισες νωρίτερα.

Χάνα: Έχω να σε δω σε τέτοια κέρια...

Γιάρνεντ: Απ' όταν ζούσαμε στην Ιντλίμπ.

Χάνα: Θα στρώσω το τραπέζι για να είναι έτοιμο.

Γιάρνεντ: Άσε με να σε βοηθήσω.

Η Χάνα ανοίγει ένα τραπεζομάντηλο. Ο Γιάρνεντ τη βοηθά με το αριστερό χέρι.

Χάνα: Δηλαδή το αποφάσισες, θες να γυρίσουμε πίσω.

Γιάρνεντ: Είναι η πατρίδα μας.

Χάνα: Εσύ θα χεις το σχολείο. Εγώ τι θα κάνω;

Γιάρνεντ: Περάσαμε πολύ δύσκολα και εσύ στάθηνες δίπλα μου.

Χάνα: Συνέβησαν πολλά.

Γιάρεντ: Όταν επιστρέψουμε μπορείς να συνεχίσεις τις σπουδές σου στην υποκριτική.

Χάνα(*τον αγκαλιάζει*): Αλήθεια;

Γιάρεντ: Ναι.

Χάνα: Να αρχίσω να μαζεύω τα πράγματα μας;

Γιάρεντ: Αρχικά ας μην αφήσουμε το νέο μας δέντρο να περιμένει. Πάμε έξω να το φυτέψουμε;

Χάνα: Φυσικά. Θα μείνει να προσέχει τους νέους ιδιοκτήτες.

Γιάρεντ: Θα τους διηγηθεί την ιστορία μας.

Ο Γιάρεντ προχωρά προς τα έξω, τον σταματά η Χάνα.

Χάνα: Ας μείνουμε εδώ.

Γιάρεντ: Τι; Και η Ιντλίμπ; Οι σπουδές σου στην υποκριτική;

Χάνα: Τα καταφέραμε ως τώρα, ας συνεχίσουμε εδώ. Οι γονείς σου μπορούν να ῥχονται όποτε θέλουν να μένουν μαζί μας, τώρα που θα τελειώσει ο πόλεμος. Η Ιντλίμπ θα μας θυμίζει πάντα ότι αφήσαμε πίσω. Εδώ έχουμε μια νέα ζωή. Θα μου υποσχεθείς ότι θα ψάξεις για σχολείο από αύριο; Έπειτα θα ξεκινήσω να ψάχνω για καμιά οντισιόν, ποτέ σε ξέρεις...

Ο Γιάρεντ δίνει ένα δυνατό φιλί στη Χάνα και τρέχει προς το παράθυρο.

Γιάρεντ(*φωνάζει*): Τζάβιντ; Που είσαι ρε πολυλογά; Θα έρθετε επιτέλους να φάμε;